

[Weikop.]

imod bestyreren. Dernæst går sagen til overbevillingsnævnet, hvor jeg tænker mig at det foregår på den måde, at en sekretær udarbejder et notat til overbevillingsnævnets formand, som derefter anbefaler andragendet. Sagen bliver derefter — hvis det f. eks. er København, det drejer sig om — sendt til 2 overbevillingsnævnetsmedlemmer, hvoraf den ene som lokalt bevillingsnævnetsmedlem i forvejen har udtalt sig — men den skal altså gå ud til disse to. Begge tiltræder sagen og giver den deres påskrift, hvorefter den går tilbage til overbevillingsnævnet. Når det er sket, skriver overbevillingsnævnet til det lokale bevillingsnævn, at nu kan bestyreren godkendes, og så kan endelig det lokale bevillingsnævn skrive til andrageren, at nu er bestyreren godkendt.

Ja, jeg synes egentlig, at kommentarer turde være overflødige.

Forleden dag blev „Parkinsons lov“ nævnt, og handelsministeren fandt ikke, at det pågældende tilfælde var rigtigt valgt; men det tilfælde, jeg lige har fremdraget, synes jeg i hvert fald minder om „Parkinsons lov“, hvis hovedtema er, at folk skaber arbejde for hinanden. I denne lov — der jo ikke er vedtaget her — står der bl. a., at G lægger chartequet hen til H, som udarbejder bemærkninger, der sanktioneres af D og derefter sendes tilbage til C, der indfører dem i sit koncept og forelægger dette for A — o. s. v. o. s. v.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro sagde, at jeg havde en samling af overbevillingsnævnets sager. Nej, jeg har ingen samling, men den højtærede handelsminister har foranlediget, at vi har fået en sådan samling. Jeg har den så sandelig ikke, men det er rigtigt, at vi har fået en sådan samling, og jeg er slet ikke enig med det ærede medlem hr. Vagn Bro i bedømmelsen af den. 348 sager har overbevillingsnævnet ifølge denne samling behandlet i løbet af 2 år, og i allerhøjst — nu tager jeg et højt tal — 15-16 af sagerne har overbevillingsnævnet ikke helt og fuldt kunnet følge de lokale bevillingsnævn.

Det vil sige, at hvis sagerne var blevet indsendt til handelsministeriet, kunne én mand for de 330 af de 348 sagers vedkommende egentlig blot have sat et gummi-

stempel på med ordet „tiltrædes“. Sådan er det faktisk. Der er for mig ikke den fjerneste tvivl om, at overbevillingsnævnet kan ophæves, og — som den ærede ordfører for udvalget også sagde — ganske særlig gælder dette, efter at overbevillingsnævnets beføjelser nu foreslås begrænset og de lokale bevillingsnævnets kompetence modsætningsvis forøget. Alle bevillinger er nu knyttet til stedet; tidligere var det kun overbevillingsnævnet, der kunne knytte bevillinger til stedet. Begrænsningen af bevillingernes løbetid — som jeg for lidt siden var inde på — hørte også til overbevillingsnævnets beføjelser; nu kan de lokale nævn selv foretage en vis begrænsning. Bevillinger til lejere af beværtninger i kommunale ejendomme vil de lokale nævn kunne give i ret stor udstrækning — eller i hvert fald i meget større udstrækning end tidligere. Der kan efter min mening ikke være brug for overbevillingsnævnet.

Det ærede medlem hr. Vagn Bro henviste til, at han havde gået overbevillingsnævnets historie igennem. Det har jeg også gjort. Når man går lidt tilbage i tiden, er det mit indtryk, at det egentlig gik udmærket, selv om man slet ikke havde noget overbevillingsnævn. Det havde man nemlig ikke, da beværterloven af 1912 var i kraft. Dengang klarede indenrigsministeriet sagerne, og jeg kan da dårlig tro, at handelsministeriet ikke skulle kunne klare dem lige så godt, som indenrigsministeriet i sin tid gjorde — ganske særlig, da der nu er langt færre opgaver, end der var dengang.

Jeg må derfor anbefale det høje ting at stemme for de konservatives ændringsforslag om overbevillingsnævnets ophævelse.

Se, saglighed og ligestilling, det er jo to begreber, som er stærkt fremherskende, når der skal lovgives, og jeg siger vel ikke for meget, når jeg siger, at de to begreber i høj grad påkaldes af retsforbundet og af det radikale venstre. Derfor er det mig temmelig uforståeligt, at de to partier ikke har villet være med til at stille marketenderierne lige, når det drejede sig om afsætning af varer. Det er efter lovforslaget forbudt at sælge andre varer end dem, der dækker behovet for mad og drikke og de fornødenheder, der er brug for under beskæftigelsen i virksomhederne; handel med andre varer er forbudt. Men socialdemokratiet, det radikale